

השבועון הסצויר לאינפורמציה

המערכת והמנהלה: רח' ליליבלום 12, תל-אביב ת.ד. 136, טל. (זמני) 66785

מו"ל: העולם הזה בע"מ; מודפס בדפוס ישראל בע"מ; הפצה: פלם בע"מ.

21.12

לפני חודש, ביקש העולם הזה מכל סופריו המשותפים בעולם להמציא לו חומר עובדתי מקיף על תנאי המחיה של האדם הפשוט בעולם. המטרה: לאפשר לקורא העברי השואה אישית, אובייקטיבית, של שני תנאי חייו לאלה של חבריו בעולם. יתכן שתוצאת דו"ח מקיף כזה תהיה שכולנו נמנע קצת ברטינה, או, אם נרצה בכל זאת לרטון, נדע לפחות על מה אנחנו רוטנים. הראשון שסיים את תפקידו זה ושלח דו"ח מקיף על חייו האדם הפשוט בבריטניה— ארץ שהמשרד בה דומה ביותר למשרד שלנו — היה רוני בר, שמילא את פעם תפקיד של סופר-משוטט של העולם הזה, אף כי שמו לא הרבה עד כה להופיע בעיתון. מאז חזר רוני ארצה, נכנס לתפקיד של צלם-מערכת קבוע במערכת העולם הזה.

רוני בר, בן 31, הוא יליד לונדון, מדבר עברית המצטיינת בניב המיוחד למחוז קוקני המפורסם שבטבור עירו. אחרי שרכש לעצמו שם כצלם אמנותי (סיסממו: "צויר בעזרת אורח"), בא לארץ עם אנשי מחל, שרח בצה"ל, החליט, אחרי המלחמה, להישאר כאן.

עם כניסתו של רוני לתפקידו החדש, פרש מעבודתו הקבועה במערכת צלמנו הראשון. אחרי שנה של עבודה מאומצת ביותר, שדיה להתיש את כוחו של אדם, החליט תחלה מקסים סלומון להתמסר לתפקידים אחרים. מקסים, שהצטרף למערכת בשעת חבלי לידה ראשונים, עזר לקבוע את קוה הצילומי. אולם עוד בכניסתו לעבודה הבהיר שלא יהיה זה אלא סיור זמני, ששאפותיו האמתיות מונחות בשטח אחר.

רבבות פוראי העתון. שמקסים שימש להם עין במשך שנה רצופה, ילחחו בכרכה בדרכו החדשה.

בגליון 712 סיפרתי, במידור זה, על החבר שהציג את עצמו בפעולה כעורך העולם הזה, וזכה לאהדה כה רבה ולתקין משטרתי. ראובן אטני, איש פתולה, שלח לנו מכתב מפורט על אותו מעשה, מכחיש כי בני עפולה היו באמת כל כך תמימים. מסתבר שחשדו תחילה באותו צעיר, אלא שידע להשקט את כל החשדות בשימוש חפשי מאד בשם שנטל לעצמו.

בינתיים נראה שמעשיות מעין אלו הפכו איפנה. כך מספר יוסף חורני, מרחוב העצמאות מס' 52, חולון על מקרה שני שקרה בבית הברית בקרבת ירושלים: "...הציגו את עצמם שני אנשים, האחד בעל מצלמה והשני בעל לשון חדה, כחברי מערכת העולם הזה, העורכים אינקוגניטו בקריות בבתי-

הבראה על מנת לכתוב עליהם בעתון. בעל הלשו אסף שירים שאחדים מהמבראים כתבו, ויחד עם בעל המצלמה צילמו את פרצופי הנשים שהאירו להם פנים. מלבד זאת דרשו השנים כל נתיח טוב בשעת הארוחה, אולם לא ניסו לזכות בכל יתרון אחר. המסקנה של יוסף חורני: המערכת אינה צריכה לכעוס, כי אם לשמוח, שהרי מוכיחים מקרים אלה את פופולריות העתון. עד כה לא נודע אף מקרה אחד שמישהו הציג את עצמו כחבר מערכת של עתון אחר. אלא שוזה אחת הנקודות בה מוכנה המערכת לוותר, ברצון רב, לשאר העתונים.

קוראי העולם הזה, החובבים את רותי, בת דוש, יוכלו לחוג חג קטן בשבוע הבא: יום הולדתה הראשון של הנערה השוכנה. ביום זה תציג למעריציה את "רותי", 1951, שנבחרה מבין המשתתפות בתחרות שהוכרז עליה בשעתו ע"י העתון. כן יוכלו הקוראים להתכונן לתצלולים מיוחדים: דוש החליט לתת לה לחוג את היום כדרכה שלה.

הזויר

מכתבים

לרנלי יובל 25: מצא לו חודמות נוחה לנח אחרים ולשבת את עצמו.

מר נרדי נדמה מן העובדה, כי השירים שהושרו בארץ לאחר שובו מארצות הברית, נשאו אופי זה וזה, ואז הוא "החליט להתי: מסר ליצירה עממית הצריכה לתפוש את מקור מה של הנגינה ההמונית חסרת טעם ומשמטמת החושים". יפה מאד! אינני בא להגן על היצירות מסוג הנ"ל אבל אולי כדאי להזכיר לקומפוזיטור הנכבד שבזמן קרבות וגרבונו שר העם את אשר קרוב ללבנו ומבטא את רני שותניו. ואין לו זמן להתפלפל בבעיות הסנסון, אבל למר נרדי רחוקה הרחוקה שפעמה בלבו תימה של אלה ששרו "בערבות הנגב" בנסעם לחיות כי אז, הוא, מר נרדי, במקום לשבת בתוך היישוב וליצור, למענו ונח לשפר את טע' מו ישב לו בנחמה מאחורי האוקיינוס וסדר קונצרט (שנושאם כמקובל היה שופן) מש' לו באולמי קרנטי... ומה פתאום נזכר ב"כל' ניות? הן "כלניות" כבר ירדו כמעט מן הפק בזמן שובו ארצה. אבל עם השיר הזה יש לו חשבון מיוחד. לשיר יש כנראה חשי' רון גדול והוא: שמחברו איננו נרדי העצמו, כי כל הדיבורים על שוהר שנסעו אינם אלא שפספס נרדיא. וכוח נא מר נרדי כי שרדו "השוכה לרב החובל" הוא שיר עברי, או ש, "אורי המודר" אינו מהות תערוכת של ולס וינאי ומנגינת רחוב רומית.

ד"ר ש. קרן, ת"א

שוק שחור, מה?

שער לעריה או מחנה הסגר?

בין התקפותיו השניירות על העולם הזה כתב שבועון מסוים שהלחי תמונות ברפורי טניה שלכם על שער העליה (העולם הזה 709) לא צולמו במחנה. האם זה נכון?

יצחק קרסקי, חיפה

לא, לוא התענוג סופר אותו שבועון יותר במחנה וביושבו, במקום להסתפק בדברי המנהל, היה גם הוא מנהל את המקומות שנתגלו לצלם העולם הזה, ש' בילה במחנה שעות רבות.

כנפית ואורי המודר

התפללתי מאד לקרוא מעל טורי העולם הזה 711, את דברי מר נחום נרדי אשר,

רענו של בעל היובל בעניני בקורת מחזיקי לית אינה מענינת אותי ביותר מלרות, שלפי דבריו אשר הורפסו בתכניה לקונצרט שלו, "נחום נרדי הוא הקומפוזיטור המוכשר המכין רי והספרה ביותר בישראל, והסמכות הנרדית ביותר בעולם כולו בעניני המוסיקה היהודית העתיקה והחדשה" (איזו צניעות משכנעת!). משה וילנסקי, תל-אביב

נוער מחפש את המחר

אוי לאותו הנוער שמיליוניו היא מחרתו בחיים ושאיפתו לעתיד, כפי שמחזיק ברפורי טניה שלכם על חיים טסה (העולם הזה 713). האם חשבו אנשי הארגון, האצ"ל והלח"י שי יהיו אנשי מחרת כל ימי חייהם? האם במי דינה של היום אין כבר אידיאלים שעבורם כדאי ללחום? איש אינו אשם שחיים טסה יצא נכה. אם לצטט מ"בשרות פלשתי 1948": "מחר זה רם, מחר זה זעה, מחר זה קרי בנות".

אלהיו שמיר, ת"א

העולם הזה הוא השבועון היחיד בארץ שאינו מזלזל בכבוד איש המחרת העברית. תבורנה ידיוכם.

גדעון אורדו, ת"א

היה זה מאמר נפלא. אמנם כך בדיוק המר נש אצל החברה, שהלכו בלי צו תנועה לאן שהלכו בשנים 1943-1948, אך אם מברכמת אכזבה הרי לא על בנין, כי אם על אבות המדינה שבידם הנה השלטון, כי הם מפלים לרעה את לחומי אצ"ל. בכל השטחים לא המי צאו אצ"לנים לא בשרות המדינה ולא בר" נות נבחרות כצבא, לא בשיכונים ולא בשום סידור אחר.

מ. רוון, אצ"לניק לשעבר, אורח בהוה ובעתיד.

אם דירתו של חיים טסה היא דלה, אז מה דירתו אורדו?

בן השכונה, ת"א

עתידי טוב יותר לא מוצאים במודענו ביי ליארה או בחלונות דאווה של עולם החוק (שבן), אבן, לא ברור עתיד חיים יותר מעי' תירו במדינה, בברכה ממאמין החיים עתיד יוצרים, ולמענו צריך ללחום מסכנה: יש על מה ללחום, אולם חיים טסה חרל להיות לזהם. כנגד חיים, שדעתו הוא חיל שברח מן המעי' רכה, אני מבונה להציג עשרות לחומים אמרי צים, ביניהם פצועים ונכים, שהמדינה לא הנישה להם עתיד ורור על מנש, ובכל זאת נמצאים הם עתה במקומם המתאים.

שילמית גלברד, ת"א

חיים לא צנח לאחר שנפס, אלא רץ מספר מטרים לבר, ואחר כך נחמד ע"י מספרו אשכנזי, שמסר את החיפוי על התיבה לתלמידו שמי.

חבר ליחידה לשעבר, שכי שפירא

המעמד השני

אנא, הרבו ברישומי על "המעמד השני". לדעתי אין דרך טובה יותר לקרב את בני היישוב החותיק והעולים החדשים זה לזה. הא דיושת האיומה של היישוב החותיק כפי' החי' דשים נובעת מחוסר ידיעתו את היישוב ושאי' פותחים של העולם. קטעים על עולים בדרים יכולים לתרום תרומה גדולה לקליטת העולים. מ. ג., רמתיים

שמשון בירושלים

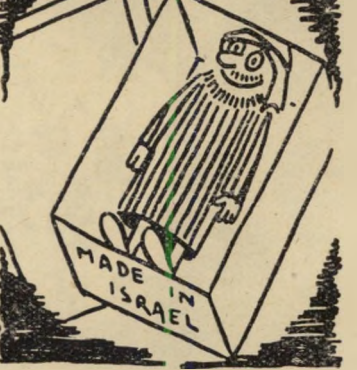
בתעולם הזה (713) שואל יצחק קוקיא מדוע אין מכון שמשון בירושלים. לדעתי, מפני שהנוער הירושלמי עוד לא יצא מקליפת הביי צה.

יצחק שמשון, צה"ל

איפה מוצא הקורא שמיטוב ביצים כה גדולות?

יא חביבי

הכותבת של המאמר ("העולם הזה" 714) היתה ערבית, חלק ניכר של התכנית האמנר תית ב"חביבי" הוא ערבי, המאכלים הם

ערבים. האם זו נציגות התרבות העברית בכנר?

שלמה ניסנמן, צפת

התרבות העברית יכולה לעכל גם קבאב ושישליק.

במו עיני

האב הריוק

עולה תימני, סעדיה סר למסעדה עם חברו יחיה (מהותיקים). בשעת הסעודה נכנס רביסמל. סעדיה הביט, בהשתוממות, בנושא שלוש הפסים והפלפל, שאל את חברו: — שו האדם, יא יחיה? מה יש לו על הזרוע?

אתה לא יודע? שלושה פסים זה סימן שיש שלוש ילדים. שלושה ילדים, והעניול זאת הי אשה.

אחר חמש ד' קות נכנס סחל. סעדיה: — ומח זה?

— זה סימן שיש לו שלושה ילדים. סעדיה הרחל קצרות, קבע בשצף קצף: — דחארים אבו, איבן אלממור שלושה ילדים עשה ועדיין לא לקח לו אשה?

קורא ישראל שפירא, כפר סלמה. זוכה בפרס של לירה אחת (בלי אשה).

במרחב

כל הכבוד למדור במרחב. אולם הנה הזי כרתם (העולם הזה 713). אין מוזמר צדיק שני של היא מיכיר מפלגת אל איבתמלאל (של נרדי סעיד באשא). לי היה נדמה שמפלגת נורדי אל סעיד נקראת, "מפלגת הקונסטיטור ציה הדימוקרטית", ומפלגת אל איבתמלאל היה המפלגה הפאשיסטית האופוזיציונית מזה עשרות בשנים.

ניסן בן-אפרים, ת"א

הקורא בן-אפרים צודק. עורך מדור במרחב התבלבל.

ביאליק והפרנקים

טוב יעשו התלמידים הפרנקים את יחיריהם של שונא הפרנקים ביאליק, הנל' מרים בבתי הספר השונים. הייתי מוכן להיות חילוק המחרימים, אלא שבנלל היחסים המ' תחיים ביני וביני המורה לפרדות לא אוכל לעשות זאת, הוא עלול לרפוק אותי כהונל. ח. ט., שני' התקוה

זהירות. האשכנזים עלולים להתנקס ב' החזרת המסורות הפרנקים: יהודה הלוי ושות'.

התשבץ המצויר

בתשבץ המצויר (העולם הזה 711) נמצאת "שממית" מורה מאה. הצויר אינו מוזכר, אפילו בתור קאריקטורה, שום היה קיימת. אם התכוון לעכבש, הרי מומן חילו לפרש את השממית התנ"כית כעכבש. עתה קוראים שממית למשפחה של לאות משפחות ליליות, ש' לאוהד ורנר, ירושלים

דוש מבקש את סליחת הקורא ורנר (ואלוהים). אין הוא מומחה בתורת הל' טוים.

פרס תשבץ

האם קורא שזכה פעם בפרס יכול לזכות שנית?

אוריאל שכטור, סבריה

אין כל מניעה.

דוגרי: קריאת העניינים — שעה של קורת רוח. התשבץ — ביצה לדוגרי לשעה נוספת. בלעדי זה עצוב פסיק עצוב מאד נקודה דבילקום! יר חפשיה לרפוק לבניו

נא לא להסית.

"במו עיני"

בותרת המדור "במו עיני" היא טעות מיסודה. המשרד לשיפור הלשון אומר: "במו" הוא לשון ארכאי, שאינו כשר אלא בשירה ובמליצה ולא בלשון בני-אדם. אברהם כרסנתי, חיפה

נראה שבני אדם כנפריס בחוק המשדר. העולם הזה נגדר אחרי בני-אדם.

4x4 קוראת

הרשימה על חובבי הרדיו (העולם הזה 711) היתה 100%, אולם טעיתם: אין זה נכון שחצית חובבים וזה, להיפך: אם נביא בהש' בין את המחירים היום, הרי מקלם המתאים לקליטה טובה של ארצות רחוקות עולה לפחות 100 ל"י, וכל מורה עולה כ"א ל"י. רדיו של חובב רדיו ישראלי אינה סוגה בשושים.

אלהיו שטנגר, חובב 4x4, ר"ג

ה ש ע ר

בפרס השבוע השלישי שלפני הבחירות הגדולות נראה שהופיע מועמד חדש, המוכן להגחית מכה הגונה למועמדי כל המפלגות: המועמד חום. הוא צינן את הלהבות הבוחרים, השרה עליהם רוח של אדישות עוינת אמר הליצן: המפלגה הנמצחת תופיע בעגלת קרה.

סווי ידעה להתגונן בפני החום הזה, מבלי לוותר על השתתפות פעילה במלחמת הבחירות. חור לסיקח גלידה ממותקת קל יותר להסתכל וליהנות מן המודעות (הפתות מתחולות) של המפלגות למיניהן, סווי, אר כי היא רק בת 13, יודעת לפסוק את פסוקה. אומרה היא: ההבטחות נמסות אחרי הבחירות כמו הגלידה. סיבה נוספת מאפשרת לסווי ליהנות הנאה יתרה מן המודעות: כמו קרוב למחצית הבוחרים, אין היא יודעת לקרוא את הכתוב בהן. כי סווי היא בת גיירוריק, שפת דיבורה אנגלית. אולם, היא אומרת: הצעירים נחמדים. (מומחים לתעמולה לא יכעסו עליה: יתכן שאמרה זאת מתוך גימס).